

[Morten Lange.]

undervisningens karakter og indhold får en klar og præcis formulering, så det ses at være rimeligt og rationelt at opretholde 3 forskellige typer af undervisning.

Rent personlig har jeg lidt tvivl om, at det er en lykkelig løsning, vi har fundet; den er måske noget præget af det enorme hastværk, vi faktisk har med at få ingeniører uddannet, jeg havde nær sagt for enhver pris. Men derfor tror jeg alligevel, at en koordinering af disse undervisninger er af den største betydning, og det kan passende komme under debat samtidig med, at det bliver afgjort, hvorledes tilsynet og koordineringen af teknikumundervisningen skal foregå.

Jeg har i øvrigt set nogle steder, at man nu har ment det passende og rimeligt at karakterisere disse teknika som højere læreanstalter. Der er jo inflation i så meget her i landet, så hvorfor ikke i dette udtryk, og det skal såmænd ikke komme an på det, men jeg tror nok, at det ligger sådan, at teknika her når en status, der svarer til den, seminarierne har; vi har jo også seminarierektorer, og seminarierne har endnu ikke gjort krav på titlen af højere læreanstalt, så der ligger vist ikke så forfærdelig meget i, at lederen bliver rektor.

Jeg vil gerne afsluttende og med velment og virkelig hjertelighed sige, at jeg vil meget gerne deltage i behandlingen af dette lovforslag. Selv om jeg har gjort vrøvl over enkelte punkter, anser jeg det for et fremskridt, en udmærket idé og en meget vigtig idé, som vil give bedre muligheder for et af de allervigtigste led i uddannelsen af teknikere her i landet. Jeg er sikker på, at vi vil give lovforslaget en grundig og særdeles velvillig udvalgsbehandling.

Rimstad: Det, som det høje ting skal tage stilling til gennem det nye lovforslag om teknika, er betimeligheden af at flytte den pågældende undervisning fra handelsministeriet over til undervisningsministeriet under hensyn til alt, hvad en sådan flytning indebærer. Det er ikke bare en administrationsændring, der her skal ske; det er en omlægning af administrationen, der har sin begrundelse i en dybtgående

ændring ved et nyt syn på denne undervisning.

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen føres mere sagte.

Rimstad: Jeg synes, det er på sin plads her at sige et par ord om den placering, teknikumundervisningen har i vort samfund. Det er dog ud fra den nytte, de pågældende gør i samfundet, og de resultater, den enkelte opnår gennem undervisningen, denne sidste skal bedømmes.

Der er i dag 3 officielle veje at erhverve betegnelsen ingeniør på i vort samfund, nemlig gennem den tekniske højskole, gennem ingeniørakademiet og gennem teknika.

Den første fører til civilingeniørbetegnelsen, den anden fører til — ja, jeg ved ikke hvad, for denne undervisning, som jeg aldrig har forstået meningen med, er efter min opfattelse et uheldigt udtryk for en kompromisløsning på et område, hvor kompromiser ikke burde findes, og den tredje fører altså til, hvad man vist allerbedst kan kalde for fagingeniørbetegnelsen.

Jeg vil gerne på dette sted understrege, at det ord for soliditet i uddannelsen, som danske ingeniører har også uden for vort lands grænser, i lige så høj grad må henføres til teknikumundervisningen som til den højere tekniske undervisning på Danmarks tekniske højskole.

Man skal gøre sig klart, at teknikumuddannelsen hviler på den tanke, at elever, der kommer med en håndens færdighed, på grundlag af denne skal have en sådan teoretisk ballast, at håndens og hovedets kunnen kan gå op i en højere enhed.

Derimod må uddannelsen på Danmarks tekniske højskole være videnskabelig-kritisk præget til løsningen af de opgaver, der kræver en praktisk videnskabelig indsats.

Hver ingeniørgruppe har således sin særlige placering i vort samfund, og der bør ikke være nogen forskel i rang mellem dem. Skulle man vurdere dem efter den indsats, de hver for sig gør i samfundet, vil de være ligestillede. Når der alligevel i dette billede er en udpræget opfattelse både af merværd og mindreværd, hviler dette på gamle, overleverede forestillinger, som ikke har nogen rod i nutidige forhold.